# DZIENNIK URZĘDOWY
## MINISTERSTWA SKARBU

11 maja Nr. 13 Rok 1933.

**Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 85 gr, poleconą 1 zł 45 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.61. tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.**

**Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305**


## TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:



Wyszły z druku Nr. Nr. 28 i 29 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z r. 1933, zawierające m. in. treść następującą:

**Nr. 28, poz.** 237—*Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości z dnia 10 marca 1933 w sprawie zaopatrzenia byłych skazańców politycznych.*

**Nr. 29, poz.** 246—*Ustawę z dnia 14 marca 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o znakach, chorągwiach i pieczęciach.*

248—*Ustawę z dnia 24 marca 1933 r. o nadzwyczajnej daninie majątkowej.*

249—*Ustawę z dnia 25 marca 1933 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy.*

254—*Ustawę z dnia 29 marca 1933 r. zmieniającą ustawę z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym.*

255—*Ustawę z dnia 29 marca 1933 r. w sprawie wysokości odsetek od wkładów i innych lokat pieniężnych w komunalnych kasach oszczędności i spółdzielniach.*

256—*Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 kwietnia 1933 r. w sprawie ceł wywozowych.*

## 122.

## ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 kwietnia 1933 r.

**w sprawie zaszeregowania kas urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Poznaniu do jednego z dwóch typów.**

Na zasadzie art. 4, 12 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Z zakresu działania 1 Urzędu Skarbowego w Bydgoszczy wyłącza się czynności rachunkowe i kasowe 3 Urzędu Skarbowego w Bydgoszczy oraz Urzędu Opłat Stemplowych w Bydgoszczy. Wyłączone czynności przekazuje się 3 Urzędowi Skarbowemu w Bydgoszczy.

§ 2.

Tworzy się kasę przy 3 Urzędzie Skarbowym w Bydgoszczy i równocześnie zaszeregowuje się ją do typu B.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie ulega częściowej zmianie zarządzenie z dnia 8 sierpnia 1932 roku (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 23, poz. 355) w sprawie zaszeregowania kas urzędów skarbowych do jednego z dwóch typów.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

## 123.

## OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 kwietnia 1933 r.

**w sprawie amortyzacji 4% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej.**

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 6 lutego 1928 r. w sprawie emisji 4% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 99) i § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1928 r. w sprawie ilości i wysokości premij 4% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej oraz sposobu ich losowania (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 190) w dniu 1 kwietnia 1933 r. zostały zamortyzowane 500 seryj 4% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej w ilości 25.000 sztuk obligacyj na sumę 2.500.000 zł w złocie oraz zgodnie z planem losowania premij, załączonym do § 1 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Skarbu, wylosowane premje tejże pożyczki na sumę 486.750 zł w złocie.

Numery seryj, wylosowanych do amortyzacji i do uczestniczenia w premjach oraz numery obligacyj, na które wylosowano premje, z wyszczególnieniem wysokości premij, jakie padły na poszczególne obligacje, podane są w załączniku do niniejszego obwieszczenia.

Równocześnie podaje się do wiadomości, że w tabeli VII ciągnienia 4% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej z 1 października 1931 r., dołączonej do Nr, 244 „Monitora Polskiego" z dnia 22 października 1931 r., na stronie 1 w rubryce pionowej 4-ej, w wierszu 8, wydrukowano mylnie Nr. Serji 775 zamiast 777, a w wierszu 10-ym Nr. Serji 777 zamiast 779.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Wł. Baczyński.*
Kierownik Departamentu.

(Monitor Polski z dn. 20.IV. 1933 r. Nr. 91, poz. 110).

## 124.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 kwietnia 1933 r.

L. D. V. 14869/1/33

**w sprawie kosztów egzekucyjnych.**

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Celem usunięcia wątpliwości, nasuwających się przy stosowaniu postanowień P. E., dotyczących kosztów egzekucyjnych — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia i zarządza, co następuje:

I.

Koszty egzekucyjne (opłaty i wydatki) w egzekucyjnem postępowaniu administracyjnem w zasadzie ciążą na zobowiązanym, z wyjątkami, podanemi niżej w części II i III.

II.

Wierzyciel, jeżeli nim nie jest władza skarbowa lub władza samorządowa, działająca w odniesieniu do podatków państwowych w charakterze wierzyciela w poruczonym zakresie działania, — ponosi koszty egzekucyjne w następujących przypadkach:

1) **opłaty i wydatki egzekucyjne:**

a) jeżeli skierował do urzędu skarbowego wniosek o przymusowe ściągnięcie należności, która uprzednio została uiszczona, umorzona, odroczona lub rozłożona na raty;

b) jeżeli uiszczenie, umorzenie, odroczenie lub rozłożenie na raty należności nastąpiło wprawdzie po wysłaniu wniosku egzekucyjnego, jednak urząd skarbowy **z winy wierzyciela** nie został na czas powiadomiony o zajściu powyższych okoliczności; w tym przypadku wierzyciel ponosi koszty egzekucyjne za czynności, dokonane po zajściu tych okoliczności. Winę wierzyciela należy uważać za udowodnioną, gdy w ciągu 7 dni od daty uiszczenia, umorzenia, odroczenia lub rozłożenia na raty ściąganej należności wierzyciel nie wysłał do urzędu skarbowego zawiadomienia o zajściu wspomnianych okoliczności;

2) **wydatki egzekucyjne:**

a) jeżeli od zobowiązanego nie mogą być ściągnięte;

b) jeżeli zostały poniesione na wniosek wierzyciela za wykonanie specjalnych czynności, przewidzianych w §§ 70, 79, 82, 84 i 102 P. E.

III.

Koszty egzekucyjne podlegają umorzeniu z urzędu w następujących przypadkach:

1) **opłaty egzekucyjne:**

jeżeli od zobowiązanego nie mogą być ściągnięte a nie ponosi ich wierzyciel w myśl cz. II p. 1 lit. a) i b);

2) **opłaty i wydatki egzekucyjne:**

a) jeżeli ciążą na wierzycielu, którym jest władza skarbowa lub władza samorządowa, działająca w odniesieniu do podatków państwowych w charakterze wierzyciela w poruczonym zakresie działania;

b) za czynności egzekucyjne, uskutecznione po dokonaniu uiszczenia, umorzenia, odroczenia lub rozłożenia na raty ściąganej należności, jeżeli wierzyciel nie ponosi winy z powodu niezawiadomienia na czas urzędu skarbowego o zajściu powyższych okoliczności, albo gdy wierzecielem jest władza, wymieniona w cz. III p. 2 lit. a).

IV.

Podstawę obliczenia opłat egzekucyjnych stanowi ogólna suma należności, objętych każdym poszczególnym tytułem wykonawczym (zarządzeniem egzekucyjnem). Od powyższej zasady dopuszczalny jest — w myśl okólnika Min. Sk. z dnia 7.IX. 1932 r. L. D. V. 37303/1/32 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 8 z r. 1933 poz. 66)— wyjątek przy egzekucji podatku gruntowego w b. dzielnicy pruskiej.

V.

W razie uskutecznienia do rąk sekwestratora tylko częściowej wpłaty ściąganej należności i sporządzenia na pozostałą sumę protokółu nieściągalności — opłatę egzekucyjną, od całej sumy poszukiwanej należności, pobrać należy w wysokości, podanej w rubryce 4-ej tabeli opłat egzekucyjnych.

VI.

1) Do umarzania opłat egzekucyjnych w przypadkach, przewidzianych w cz. III niniejszego zarządzenia, właściwy jest urząd skarbowy. Umorzenie następuje w formie należycie umotywowanej decyzji (na tytule wykonawczym), którą podpisuje kierownik urzędu.

2) Umarzanie wydatków egzekucyjnych dokonywa Izba Skarbowa (Wydział Skarbowy) na wniosek urzędu skarbowego. W tym celu urząd skarbowy wciąga wydatki, podlegające umorzeniu w myśl cz. III niniejszego zarządzenia, do założonej na każdy miesiąc oddzielnej listy w/g załączonego wzoru, prowadzonej w dwóch egzemplarzach. Po upływie miesiąca przesyła urząd skarbowy oba egzemplarze powyższej listy Izbie Skarbowej (Wydziałowi Skarbowemu) z wnioskiem na umorzenie. Izba Skarbowa (Wydział Skarbowy), po wydaniu decyzji, zwraca jeden egzemplarz listy urzędowi skarbowemu, celem odnotowania w odnośnych tytułach wykonawczych daty i liczby decyzji o umorzeniu.

VII.

1) W razie umorzenia należności podatkowej (skarbowej) z tytułu bezwzględnej nieściągalności ulegają umorzeniu również i należne a niepobrane koszty egzekucyjne.

2) Umorzenie należności podatkowej z tytułu względnej nieściągalności nie pociąga za sobą umorzenia należnych kosztów egzekucyjnych. Ministerstwo Skarbu upoważnia jednak Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) do umarzania wspomnianych kosztów w wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie.

3) Umarzanie, na skutek podań o ulgi, samych tylko kosztów egzekucyjnych jest bezwarunkowo niedopuszczalne.

VIII.

Koszty egzekucyjne nie podlegają umorzeniu lub zmniejszeniu, gdy pierwotnie wymierzona należność, już po wdrożeniu egzekucji, została na skutek odwołania umorzona lub zmniejszona.

IX.

1) Od należności, których płatność po wdrożeniu egzekucji została rozłożona na raty, koszty egzekucyjne pobiera się w całości w terminie płatności pierwszej raty. W zawiadomieniach o udzieleniu rat należy umieszczać o tem wzmiankę.

2) Przy częściowych wpłatach na poczet ściąganej należności wpłaconą kwotę zarachowuje się przedewszystkiem na pokrycie kosztów egzekucyjnych.

X.

W razie zawieszenia egzekucji na żądanie wierzyciela (§ 31 P. E.), urząd skarbowy wzywa zobowiązanego do zapłacenia należnych kosztów egzekucyjnych w terminie 7-dniowym, zaznaczając, iż niezastosowanie się do powyższego wezwania pociągnie za sobą przymusowe

ściągnięcie powyższych kosztów wraz z dodatkowemi opłatami egzekucyjnemi. Za wezwanie takie nie należy pobierać żadnych opłat. Datę wysłania i doręczenia wezwania notuje się w tytule wykonawczym w miejscu, przeznaczonem na przypis kosztów egzekucyjnych.

Podsekretarz Stanu.
(—) *K. Rożnowski*.

**Wzór listy wydatków egzekucyjnych, podlegających umorzeniu:**

| Nr. porz. | Nr. tyt. wykon. | Nazwa wierzyciela | Imię i nazwisko zobowiązan. | Rodzaj wydatk. egzek. | Kwota wydatk. egzek. | Uzasadnienie wniosku o umorzenie | U w a g i |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| | | | | | | | |

## 125.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 kwietnia 1933 r.

L. D. V. 40978/1/32

**w sprawie stosowania postanowień P. E. i Instrukcji egzekucyjnej.**

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W związku z wątpliwościami, nasuwającemi się przy stosowaniu niektórych postanowień P. E. oraz Instrukcji egzekucyjnej, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

**do § 14 ust. 3/P. E.**

Poświadczenie wykonalności tytułów wykonawczych, nadesłanych przez wierzycieli, nie będących władzami publicznemi w rozumieniu § 14 ust. 4) P. E., urząd skarbowy uskutecznia po uprzedniem stwierdzeniu, że poszukiwana należność podlega ściągnięciu w trybie administracyjnym. Sprawdzenie powyższej okoliczności umożliwi urzędowi skarbowemu powołana przez wierzyciela podstawa prawna poszukiwanej należności.

**do § 38 P. E.**

Osoba trzecia, roszcząca sobie jakiekolwiek prawa do zajętego majątku lub jego części, nie jest wprawdzie związana żadnym terminem do przedstawienia urzędowi skarbowemu zarzutów, które zamierza podnieść w powództwie, winna to jednak uczynić przynajmniej na tydzień przed dniem licytacji, a w każdym razie przed wytoczeniem powództwa pod rygorem poniesienia kosztów sporu.

**do § 50 P. E.**

Kary pieniężne z art. 108 i grzywny z art. 109 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22/III. 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) nakłada — zgodnie z art. 110 cyt. rozp. — powiatowa władza administracji ogólnej na żądanie kierownika urzędu skarbowego.

Egzekucję wspomnianych kar pieniężnych i grzywien przeprowadzają władze administracji ogólnej, a to stosownie do postanowienia § 2. lit. d) w związku z § 1 lit. e) i g) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25/VI. 1932 r. o wyłączeniu niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych z pod egzekucji urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 581).

**do § 77 ust. 2) P. E.**

Wynagrodzenie za przechowanie i dozór zajętych ruchomości przysługuje również związkom samorządu terytorjalnego, sprawującym obowiązki dozorcy. Wysokość tego wynagrodzenia ustalić należy w sposób podany w § 105 Instrukcji egzekucyjnej dla władz skarbowych.

**do § 126 ust. 2) P. E.**

W przypadkach, gdy poprzednia władza egzekucyjna pobrała już od zobowiązanego w myśl dotychczasowych przepisów opłaty za wszystkie czynności egzekucyjne, mimo, że zobowiązany uiścił tylko część ściąganej należności, — urząd skarbowy, w razie przekazania mu do ściągnięcia pozostałej części należności, nie może żądać od poprzedniej władzy egzekucyjnej zwrotu pobranych przez nią opłat egzekucyjnych ani też pobierać od zobowiązanego nowych opłat nawet wówczas, gdy ściągnięcie tej należności wymagać będzie przeprowadzenia dalszych czynności egzekucyjnych, jak rozpisania licytacji i t. p.

Zauważa się przytem, że przepis ust. 2) § 126 dotyczy tylko opłat, a nie wydatków egzekucyjnych; a zatem wydatki egzekucyjne, poniesione przez urząd skarbowy w przytoczo-

nych wyżej przypadkach, podlegają ściągnięciu od zobowiązanego, względnie ponosi wierzyciel (§§ 36 i 58 P. E.).

Również poprzednia władza egzekucyjna nie może żądać od urzędu skarbowego zwrotu kosztów egzekucyjnych za dokonane przez nią czynności egzekucyjne, o ile tych kosztów nie pobrała od zobowiązanego przed dniem uzyskania mocy obowiązującej P. E., a należność przekazała do ściągnięcia urzędowi skarbowemu w myśl § 5 rozporządzenia z dnia 23/VII. 1932 r. (Monitor Polski Nr. 169, poz. 199).

**do § 9 p. 5) Instrukcji egzekucyjnej.**

Zarządzenia egzekucyjne winny być zaopatrzone własnoręcznym podpisem kierownika działu egzekucyjnego. Używanie zamiast podpisu faksymili jest niedopuszczalne.

**do § 13 Instrukcji egzekucyjnej.**

Przy układaniu kolejności akcji egzekucyjnej należy brać pod szczególną uwagę wnioski urzędów skarbowych akcyz i monopolów o przymusowe ściągnięcie kar pieniężnych, nałożonych za przestępstwa i wykroczenia z ustawy karnej skarbowej.

**do § 27 Instrukcji egzekucyjnej.**

W razie stwierdzenia w toku egzekucji, że zobowiązany przesiedlił się do innego okręgu egzekucyjnego — urząd skarbowy obowiązany jest przesłać wniosek egzekucyjny wierzyciela terytorjalnie właściwemu urzędowi skarbowemu.

**do § 28 Instrukcji egzekucyjnej.**

Wniosek o przymusowe ściągnięcie zaległości w podatkach od nieruchomości, od lokali oraz od placów budowlanych wciągać należy do ewidencji „S" wzór Nr. 6.

**do § 32 Instrukcji egzekucyjnej.**

Przy kierowaniu akt egzekucyjnych do innego urzędu skarbowego z wezwaniem o przeprowadzenie czynności egzekucyjnych w drodze rekwizycji należy podawać możliwie dokładny adres zobowiązanego, a odnośne akta przesyłać bezpośrednio do właściwego — według podziału terytorjalnego — urzędu skarbowego.

W razie nieposiadania dokładnego adresu zobowiązanego, należy wskazać imiona jego rodziców, kierując akta egzekucyjne wyłącznie do I urzędu skarbowego (jeżeli chodzi o miasto o kilku urzędach skarbowych), który, po ustaleniu faktycznego adresu zobowiązanego, prześle całą korespondencję do urzędu terytorjalnie właściwego.

**do § 62 Instrukcji egzekucyjnej.**

Jednem pokwitowaniem należy z reguły obejmować wszystkie należności wyszczególnione w jednym tytule wykonawczym, jednak z podziałem tych należności według ich rodzajów i poszczególnych lat.

**do § 3 Instrukcji dla wierzycieli.**

Ministerstwo Skarbu zezwoliło Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Wzajemnych na posługiwania się niżej podanym wzorem zawiadomienia urzędów skarbowych o wpłatach, dokonanych przez zobowiązanych bezpośrednio na rachunek P. Z. U. W.

Wielkość pocztówki

Do wniosku Nr.......... z dnia..........
.......... dnia
........../.......... 193....

Nazwisko zobowiązanego . . . . . .
Adres zobowiązanego . . . . . .

Zobowiązany wpłacił w dniu . . . . .
bezpośrednio na rachunek P. Z. U. W. na poczet przekazanej do egzekucji należności kwotę zł . . . . . . Podając powyższe do wiadomości, uprasza się o ściągnięcie reszty należności, o ile wpłacona suma nie pokrywa całej poszukiwanej należności łącznie z kosztami egzekucyjnemi, w przeciwnym zaś razie uprasza się o umorzenie postępowania egzekucyjnego i zawiadomienia P. Z. U. W. o wysokości należnych Urzędowi Skarbowemu kosztów egzekucyjnych, celem umieszczenia ich w wykazie tygodniowym pobranych kosztów egzekucyjnych, przewidzianych w okólniku Min. Skarbu z dnia 30/XI. 1932 r. L. D. V. 51220/1/32.

Powszechny Zakład
Ubezpieczeń Wzajemnych
Inspektor Wojewódzki

Ministerstwo Skarbu upoważnia urzędy skarbowe do udzielania zezwoleń na używanie druków według powyższego wzoru również i innym wierzycielom, z którymi zostało zawarte porozumienie w myśl okólnika z dnia 30.XI. 1932 r. L. D. V. 51220/1/ 32.

(Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 8 z r. 1933, poz. 70).

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

---

## 126.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 kwietnia 1933 r.

L. D. V. 17427/6/33

**w sprawie zmiany przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn.**

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Celem usunięcia wątpliwości, nasuwających się przy stosowaniu ustawy z dnia 14 mar-

ca 1933 r., zmieniającej niektóre przepisy o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 141), Ministerstwo Skarbu oznajmia — wślad okólnika z dnia 27 marca b. r. L. 13291/6/33 (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 12, poz. 107) — co następuje:

I. Mimo wyrażenia, zawartego w art. 5 powyższej ustawy, iż w razie uiszczenia do 1 stycznia 1934 r. całego podatku — nowa taryfa będzie stosowana do rat, **płatnych po** 1 kwietnia 1933 r., Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż raty, **płatne dnia 1 kwietnia 1933 r.**, podlegają także nowej taryfie, gdyż w zdaniu końcowem cytowanego artykułu wymaga się, aby jedynie raty płatne **do** dnia 1 kwietnia 1934 r. były uiszczone według starej taryfy.

II. Ustawa, o której mowa, nie wspomina w art. 5 i 6 o przypadkach, **w których płatność podatku została odroczona.** Ponieważ przypadki odroczenia płatności zdarzają się często, powstaje pytanie, jak należy je traktować w odniesieniu do postanowień ulgowych wymienionych artykułów.

Ministerstwo Skarbu stwierdza, iż odroczenie płatności jest narówni z rozłożeniem na raty **ulgą w płatności,** a różnica między obu rodzajami ulg jest czysto formalna i dla sprawy, o której mowa, bez znaczenia; **do przypadków odroczenia płatności odnosi się zatem wyłącznie art. 5 ustawy.** W szczególności możliwe są tutaj przypadki następujące:

1) odroczenie płatności całego podatku,

2) odroczenie płatności jednej lub kilku rat.

W przypadku pod 1) t. j. odroczenia płatności całego podatku, decyduje o stosowaniu postanowień ulgowych art. 5, termin odroczenia. Jeżeli termin ten przypadł przed 1 kwietnia 1933 roku i podatek nie został zapłacony, podatnik musi cały podatek uiścić według stawek dawnej taryfy; natomiast jeżeli podatek odroczono do dnia, przypadającego po 31 marca 1933 r., to w razie uiszczenia podatku w terminie wyznaczonym, nowa taryfa ma zastosowanie.

W przypadku pod 2) t j. odroczenia płatności raty lub rat, fakt odroczenia ma znaczenie jedynie wówczas gdy termin nowy (odroczony) wchodzi w okres od 1 kwietnia 1933 r.; w tym razie rata lub raty, przesunięte na skutek odroczenia w okres po 31 marca 1933 r., należy traktować narówni z ratami, płatnemi po tym terminie.

III. Może się zdarzyć, iż podatnik nie uiścił rat, płatnych przed 1 kwietnia 1933 r., **które wyczerpywały cały wymierzony podatek.** W przypadku takim podatnik nie może korzystać z postanowień art. 5, gdyż niema rat płatnych po 31 marca 1933 r. Nie może on również korzystać z postanowień art. 6, a mianowicie w tym przypadku, gdy z powodu niedotrzymania terminu płatności którejkolwiek raty, prawo ratalnej spłaty zostało mu cofnięte. Cofnięcie bowiem rat nie zmienia faktu, **iż podatek został rozłożony na raty,** których płatność skończyła się przed 1 kwietnia 1933 r., a stosowanie ulg z art. 6 ustawodawca uzależnia od okoliczności, iż podatnik **nie miał wogóle dotychczas przyznanych ulg w płatności,** przyczem obojętną jest rzeczą, czy nie mógł się jeszcze o nie wystarać, czy też nie chciał się o nie ubiegać.

Natomiast art. 5 ustawy będzie miał zastosowanie w przypadku cofnięcia rat, jeśli cofnięta decyzja, zezwalająca na raty, sięga w okres od 1 kwietnia 1933 r.; w przypadku takim należy przyjąć za podstawę ową decyzję, tak jakby dotychczas obowiązywała.

IV. Może się zdarzyć, iż podatnik, mając podatek rozłożony na raty, uiścił tytułem rat, płatnych w okresie do 1 kwietnia 1933 r., więcej niż uiścić był powinien według odnośnej decyzji (np. zapłacił w powyższym okresie także ratę, płatną dopiero 1 maja 1933 r.). W przypadku takim, o ile podatnik chce skorzystać z postanowień art. 5 przed terminem płatności owej raty nadpłaconej (t. j. przed 1 maja b. r.), raty tej nie bierze się pod uwagę przy obliczeniu, przewidzianem w ustępie drugim art. 5, natomiast potrąca się ją od należności ostatecznej wynikłej z obliczenia.

V. W przypadkach, określonych w art. 5 i 6 podatnicy mają możność skorzystania z postanowień ulgowych tych artykułów do dnia 1 stycznia 1934 roku; nie wynika stąd jednak, aby proste oświadczenie podatnika, iż uiścił on podatek w dniu zaofiarowanej wpłaty, przesuwało płatność podatku do tego dnia, a tem samem zwalniało od obowiązku dotrzymania płatnych już rat, w wyznaczonej kwocie, wraz z odsetkami za odroczenie, ewentualnie karami za zwłokę.

**Przykład:** Podatnik oświadcza dnia 2 maja b. r., że chce korzystać z postanowień art. 5 i w tym celu uskuteczni należną wpłatę w dniu 1 lipca b. r., lub nawet w terminie późniejszym, jednak w granicach do 1 stycznia 1934 roku. W dniu jednak złożenia oświadczenia t. j. w dniu 2 maja podatnik zalega już z ratą, płatną przed 1 kwietnia 1933 roku oraz z ratą, płatną 1 maja 1933 roku. W tym stanie rzeczy — mimo złożonego oświadczenia — **raty wymagalne muszą być zapłacone ze wszystkiemi należytościami ubocznemi.** Jeżeli jednak na skutek uiszczenia owych rat w pierwotnej wysokości, okaże się w dniu zaofiarowanej wpłaty, przy obliczeniu ostatecznem, nadwyżka na korzyść podatnika, nadwyżka ta zostanie mu zwrócona lub zaliczona na poczet zaległości w innych podatkach jednak **bez pobranych** już kar za zwłokę lub odsetek za odroczenie, gdyż do już pobranych kar za zwłokę lub odsetek za odroczenie nie stosuje się art. 7.

VI. Art. 9 ustawy, o której **mowa,** postanawia, iż ma ona zastosowanie do wszystkich wymiarów, uskutecznionych od dnia 1 kwietnia 1933 r. Ustawa ma zatem zastosowanie również do wymiarów dodatkowych spowodowanych ujawnieniem się majątku, nie objętego

wymiarem pierwotnym; nie stosuje się natomiast ustawy powyższej w przypadkach sprostowania wymiaru w postępowaniu odwoławczem.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

---

## 127.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 kwietnia 1933 r.

L. D. V. 17725/2/33

**w sprawie opracowania przez Izby Skarbowe norm średniej dochodowości dla rolnictwa.**

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

W związku ze zbliżającym się okresem wymiarowym państwowego podatku dochodowego na rok podatkowy 1933. Ministerstwo Skarbu przypomina Izbom Skarbowym o obowiązku opracowania w myśl przepisu § 160 Instrukcji z dnia 15.V. 1929 r., norm średniej dochodowości z gruntów w terminach i wsposób w tymże §-ie podanych.

Przyczem Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, że opracowane normy średniej dochodowości winne być stosowane jedynie w wypadkach, gdy płatnik na poparcie zeznanego dochodu nie przedłożył ksiąg gospodarczych, względnie innych wiarogodnych dowodów, a władza wymiarowa nie rozporządza konkretnym materjałem umożliwiającym indywidualne oszacowanie.

Przytem zwraca się uwagę, że ustawa o państwowym podatku dochodowym nie wymaga od płatników (prócz wymienionych w art. 21) prowadzenia prawidłowej rachunkowości, zatem skuteczny dowód stanowić mogą księgi rachunkowe, prowadzone według uproszczonego wzoru, bowiem braki formalne księgowania nie powinny być powodem odrzucenia dowodów z ksiąg, które pozatem nie budzą wątpliwości co do rzetelności ich prowadzenia. W powyższych wypadkach należy wyniki książkowe odpowiednio uzupełnić i sprostować brakującemi dowodami, niezbędnemi do ustalenia dochodu w drodze zwykłego postępowania.

Również należy dokładnie badać zaofiarowane przez płatnika na poparcie złożonego zeznania zapiski i inne dowody, przyczem, o ile będą budziły zaufanie co do swej rzetelności, to winne być przyjmowane jako dowód przy ustaleniu dochodu.

Należyte bowiem respektowanie przez władze wymiarowe **rzetelnie prowadzonej rachunkowości** rolnej, zwłaszcza prowadzonej przez Izby Rolnicze jest ze wszchmiar wskazane, albowiem tylko tą drogą można osiągnąć rezultaty wymiarowe, odpowiadające rzeczywistej dochodowości gospodarstw rolnych.

Również o ile płatnik, który nie przedłoży na poparcie zeznanego dochodu ksiąg lub zapisków gospodarczych, a jedynie powoła się na zeznanie świadków lub też na inne dowody, to i w tych wypadkach należy przeprowadzić odpowiednie dochodzenia. Dochody ustalone w wyniku tych dochodzeń należy porównać z dochodami ustalonemi dla podobnych gospodarstw prowadzących księgi rachunkowe względnie zapiski, przyczem nie powinny one wykazywać zbyt wielkiej rozbieżności. Nie bez znaczenia dla szacowania dochodu powinny być opinje rzeczoznawców, powołanych z pośród fachowców i osób znających miejscowe warunki, a dających rękojmię uczciwej oceny.

Wreszcie, o ile dokonanie wymiaru, w myśl przytoczonych wyżej sposobów postępowania, okaże się niemożliwe, wtedy dopiero winna władza skarbowa posiłkować się normami przeciętnej dochodowości.

Ponieważ istota podatku dochodowego nie dopuszcza w zasadzie mechanicznego ustalenia podstawy wymiarowej, a raczej przemawia za indywidualnem szacowaniem dochodu poszczególnych płatników, przeto Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę władz skarbowych, że przy stosowaniu norm przeciętnej dochodowości należy postępować bardzo ostrożnie, unikać szablonowego traktowania sprawy i o ile możności indywidualizować poszczególne jednostki gospodarcze (przy współudziale rzeczoznawców) z uwagi na rozmaite warunki produkcji (jakości gleby, odległości od miasta, jakość dróg i t. p.).

Na specjalne indywidualizowanie zasługują gospodarstwa rolne dotknięte w czasie miarodajnym do wymiaru podatku klęską nieurodzaju. Odnośnie takich gospodarstw normy przeciętnej dochodowości nie powinny być w żadnym wypadku szablonowo stosowane, a kwestja opodatkowania winna być traktowana zupełnie odrębnie na zasadach podanych w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 20.III. 1925 r. L. DPO. 794/II.

O ile chodzi o gospodarstwa uprzemysłowione, należy przy stosowaniu norm średniej dochodowości mieć na uwadze wskazówki podane w § 162 Instrukcji.

Co do dopuszczalności potrąceń z art. 10 ustawy o państwowym podatku dochodowym od dochodu z gruntów ustalonego na podstawie norm średniej dochodowości, miarodajne są przepisy § 169 Instrukcji.

Nadto z obliczeń wymienionych w p. 5 art. 10 ustawy wyjątek stanowią wydatki o charakterze indywidualnym, nie powszechnym, jak to:

a) wszelkie samoistne podatki gminne,
b) składki kościelne,

c) specjalne dopłaty drogowe (od adjacentów) na rzecz dróg państwowych, wojewódzkich i powiatowych,
d) opłaty na rzecz spółek drogowych, które należy odliczyć od dochodu ustalonego na podstawie norm średniej dochodowości.

Dla zachowania równomierności w opodatkowaniu gospodarstw rolnych, Ministerstwo Skarbu, z uwagi na znaczną rozpiętość cen żyta w poszczególnych dzielnicach kraju, określa na podstawie urzędowych danych statystycznych przeciętne ceny za 100 kg. żyta:

| dla województwa | z okresu gospodarczego 1931/32 | z roku kalendarzowego 1932 |
|---|---|---|
| | Zł. | Zł. |
| Warszawskiego | 21.— | 16.50 |
| Łódzkiego | 22.— | 17.50 |
| Kieleckiego | 21.50 | 17.50 |
| Lubelskiego | 20.50 | 17.— |
| Białostockiego | 20.50 | 16.50 |
| Wileńskiego | 20.— | 16.— |
| Nowogródzkiego | 21.— | 17.— |
| Poleskiego | 20.50 | 18.— |
| Wołyńskiego | 20.50 | 17.50 |
| Poznańskiego | 22.— | 17.— |
| Pomorskiego | 21.50 | 17.— |
| Śląskiego | 25.50 | 21.— |
| Krakowskiego | 23.— | 19.50 |
| Lwowskiego | 21.— | 17.50 |
| Stanisławowskiego | 20.50 | 17.50 |
| Tarnopolskiego | 19.50 | 16.— |

Według tych cen należy przeliczać na złote dochód określony w centnarach metrycznych żyta na podstawie norm średniej dochodowości.

Zastosowanie jednej z podanych cen zależnem powinno być od tego, czy opodatkowanie następuje według wymiarów roku gospodarczego, czy też wyników roku kalendarzowego.

Treść niniejszego okólnika należy zakomunikować podległym władzom wymiarowym.

Podsekretarz Stanu:
(—) *K. Rożnowski.*

---

128.

## WYKŁADNIA
### ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413). r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

**365.** (art. 12) Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 18 grudnia 1931 r. L. Rej. 6118/29 ustalił tezę następującą: „Fakt, iż budynek wystawiono dla celu przemijającego, nie odejmuje mu sam przez się charakteru rzeczy nieruchomej, a okoliczność, iż budynek stoi na cudzym gruncie, jest również bez znaczenia, gdyż u. o. s. w art. 12 nie czyni różnicy między budynkiem, złączonym z gruntem własnym, a budynkiem, złączonym z gruntem cudzym".

Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 17 października 1932 r. L. Rej. 3283/30 ustalił tezę następującą: „Artykuł 12 u. o. s. zawiera definicję rzeczy nieruchomych w myśl u. o. s. i dlatego jest wobec innych ustaw, a w szczególności wobec ustawy cywilnej, przepisem specjalnym, a tem samem wyłączającym zasadniczo ich stosowanie w tych wypadkach, w których obowiązek płatnika ma być oceniany według postanowień u. o. s. U. o. s., nie wdając się w rozważania, czy rzecz da się przenieść z miejsca na miejsce bez naruszenia jej substancji, postanawia, iż jedynem kryterjum, czy do rzeczy danej należy stosować przepisy o nieruchomościach, jest, czy dana rzecz złączona jest z gruntem, nie określając nawet bliżej sposobu i rodzaju złączenia. Art. 12 u. o. s. ma na myśli fizyczne złączenie przedmiotów z gruntem, jako zasadnicze kryterjum oceny charakteru danej rzeczy z punktu widzenia u. o. s. Oczywiście rodzaj i istota tego złączenia mają dla sprawy o tyle znaczenie, że nie każde złączenie będzie odpowiadało rzeczonemu wymogowi prawa, lecz winno to być złączenie istotne i zgodne z przeznaczeniem rzeczy, złączonej z nieruchomością, które to kryterja należy oceniać nie tylko według istoty samej rzeczy, lecz i przy pomocy norm prawnych, zawartych czy to w ustawie cywilnej czy to w ustawach specjalnych (np. ustawa górnicza), które się tą kwestją zajmują".

W przypadku konkretnym, w którym wymierzono opłatę stemplową od pisma, stwierdzającego sprzedaż Kopalni żywic ziemnych, strona w skardze do Najwyższego Trybunału Administracyjnego podkreśliła, że „rury w otworze szybowym wymienia się względnie wycina, a zużyte rury wyciąga się i że rury, tkwiące przez dłuższy czas w otworze świdrowym muszą być ciągle poruszane, aby mogły być w każdej chwili wyciągnięte, co się odnosi także do rur pompowych i do rurociągów podziemnych i że nawet budowle mogą być przenoszone z miejsca na miejsce i dla tego w odniesieniu do kopalń nie można ich uważać za trwale złączone". Na podstawie powyższych danych faktycznych strona domagała się uznania przedmiotów wyżej wymienionych za rzeczy ruchome. Najwyższy Trybunał Administracyjny w powołanym wyroku z dnia 17 października 1932 r. ustalił, że przedmioty wyżej wymienione należy uważać za rzeczy nieruchome w rozumieniu u. o. s., gdyż „były w chwili zawarcia umowy złączone fizycznie z gruntem". (L. D. V. 13190/5/33).

(art. 42) W przypadku konkretnym, w którym została wymierzona podwyżka stemplowa, strona domagała się uchylenia tego wymiaru, gdyż „nie dopuściła się zaniedbania, ani nie miała zamiaru ukrócenia skarbu, lecz tylko inaczej

interpretowała ustawę o opłatach stemplowych, co nie może być karalnem".

Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 17 października 1932 r. L. Rej. 3283/30 uznał powyższy zarzut za nieuzasadniony, ustalając, że w myśl art. 42 u. o. s. już sam fakt nieuiszczenia opłaty w należnej sumie i we właściwym terminie pociąga za sobą wymierzenie podwyżki stemplowej bez względu na motywy, które spowodowały płatnika do nieuiszczenia we właściwym terminie. (L. D. V. 13190/5/33).

## Z MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu komunikuje: W dniach 21 i 22 b. m. odbył się w Warszawie pod przewodnictwem P. Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Skarbu W. Jastrzębskiego zjazd Prezesów Izb Skarbowych oraz naczelników wydziałów akcyzowo - monopolowych w tych Izbach.

Na zjeździe tym wszystkie Izby Skarbowe przedstawiały swe spostrzeżenia o kształtowaniu się konsumcji artykułów akcyzowo-monopolowych oraz przewidywanych wpływów skarbowych z tych źródeł w roku 1933/34.

Pozatem wszyscy Prezesi przedstawili swe uwagi o organizacji władz i organów akcyzowo-monopolowych, w szczególności o obecnym zakresie działania i stanie kontroli skarbowej.

Następnie naczelnicy wydziałów akcyzowo-monopolowych wszystkich Izb przedstawili swe spostrzeżenia w zakresie obowiązujących przepisów akcyzowych i monopolowych oraz uwagi o warunkach podniesienia sprawności właściwych władz i organów.

Wreszcie przedstawiciele Departamentu Akcyz i Monopolów oraz poszczególnych Dyrekcyj Monopolów zakomunikowali zjazdowi wytyczne działalności w zakresie spraw akcyzowych i monopolowych, poczem nastąpiło oświetlenie przez Departament niedomagań i braków w działalności władz I i II instancji.

W dyskusji, jaka wywiązała się nad wygłoszonemi referatami, została skupiona uwaga na trzech zasadniczych zagadnieniach: polityki handlowej monopolów i zagadnieniach z polityką tą związanych, na koordynacji pracy między monopolami i władzami skarbowemi, wreszcie na zagadnieniu spotęgowania skuteczności walki z nadużyciami.

* * *

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, iż P. Minister Skarbu w porozumieniu z P. Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz P. Ministrem Przemysłu i Handlu decyzją z dnia 15 marca 1933 roku L. D. VI. 4258/1/33 zamianował Komisarzem Rządowym do spraw Zrzeszenia Producentów Spirytusu P. Jana Sienkiewicza, pracownika Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, a Zastępcą Komisarza Rządowego P. Witolda Hoyera, Naczelnika Wydziału Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

## KOMUNIKAT.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż w dniu 27 marca 1933 r. został zagubiony w obrębie 3 Urzędu Skarbowego w Bydgoszczy kwitarjusz sekwestratorski serji A, zawierający niewypełnione pokwitowania od Nr. 608201 do Nr. 608295 włącznie oraz Nr.Nr. 608299 i 608300, zaopatrzone pieczęcią urzędową z godłem państwowem i napisem „3 Urząd Skarbowy w Bydgoszczy".

Powyższe kwitarjusze Ministerstwo unieważnia.

## KOMUNIKAT.

Ministerstwo Skarbu przypomina płatnikom podatków bezpośrednich, że w miesiącu maju 1933 r. płatne są następujące podatki:

1) do dnia 15 maja państwowy podatek przemysłowy od obrotu za rok 1932 (różnica pomiędzy kwotą wymierzonego podatku za rok 1932, a kwotą przypisanych zaliczek za tenże rok) przez wszystkich płatników tego podatku, dla których wymiary uskuteczniają komisje szacunkowe;

2) do dnia 15 maja — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1933, w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w miesiącu kwietniu b. r. przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji i przemysłowe I—V kategorji, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze;

3) do dnia 31 maja — państwowy podatek od nieruchomości miejskich i niektórych wiejskich za I kwartał b. r., dodatek kryzysowy do tego podatku, oraz podatki od lokali tudzież od placów budowlanych za II kwartał b. r.;

4) podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wraz z dodatkiem kryzysowym — w terminie do dni 7 po dokonaniu potrącenia podatku;

5) do dnia 15 maja — zaliczka miesięczna na poczet nadzwyczajnego podatku od dochodu, osiągniętego przez notarjuszy (rejentów), pisarzy hipotecznych i komorników w miesiącu kwietniu b. r.;

6) do dnia 5 maja — podatek od energji elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w czasie od 16 do 30 kwietnia b. r. i do 20 maja tenże podatek, pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w ciągu pierwszych 15 dni maja b. r.

Ponadto płatne są w maju b. r. zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w maju b. r., tudzież podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze również z terminem płatności w tym miesiącu.

cownika Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, a Zastępcą Komisarza Rządowego P. Witolda Hoyera, Naczelnika Wydziału Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

## KOMUNIKAT.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż w dniu 27 marca 1933 r. został zagubiony w obrębie 3 Urzędu Skarbowego w Bydgoszczy kwitarjusz sekwestratorski serji A, zawierający niewypełnione pokwitowania od Nr 608291 do Nr 608295 włącznie oraz Nr Nr 608299 i 608300, zaopatrzone pieczęcią urzędową z godłem państwowem i napisem „3 Urząd Skarbowy w Bydgoszczy".

Powyższe kwitarjusze Ministerstwo unieważnia.

## KOMUNIKAT.

Ministerstwo Skarbu przypomina płatnikom podatków bezpośrednich, że w miesiącu maju 1933 r. płatne są następujące podatki:

1) do dnia 15 maja państwowy podatek przemysłowy od obrotu za rok 1932 (różnica pomiędzy kwotą wymierzonego podatku za rok 1932, a kwotą przypisanych zaliczek za tenże rok) przez wszystkich płatników tego podatku, dla których wymiary uskuteczniają komisje szacunkowe;

2) do dnia 15 maja — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1933, w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w miesiącu kwietniu b. r. przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji i przemysłowe I—V kategorji, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze;

3) do dnia 31 maja — państwowy podatek od nieruchomości miejskich i niektórych wiejskich za I kwartał b. r., dodatek kryzysowy do tego podatku, oraz podatki od lokali tudzież od placów budowlanych za II kwartał b. r.;

4) podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wraz z dodatkiem kryzysowym — w terminie do dni 7 po dokonaniu potrącenia podatku;

5) do dnia 15 maja — zaliczka miesięczna na poczet nadzwyczajnego podatku od dochodu, osiągniętego przez notarjuszy (rejentów), pisarzy hipotecznych i komorników w miesiącu kwietniu b. r.;

6) do dnia 5 maja — podatek od energji elektrycznej, pobrany przez sprzedawców energji elektrycznej w czasie od 16 do 30 kwietnia b. r. i do 20 maja tenże podatek pobrany przez sprzedawców energji elektrycznej w ciągu pierwszych 15 dni maja b. r.

Ponadto płatne są w maju b. r. zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w maju b. r., tudzież podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze również z terminem płatności w tym miesiącu.

interpretowała ustawę o opłatach stemplowych, co nie może być karalnem.

Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 17 października 1932 r. L. Rej. 3283/30 uznał powyższy zarzut za nieuzasadniony, ustalając, że w myśl art. 42 u. o. s. już sam fakt nieuiszczenia opłaty w należnej sumie i we właściwym terminie pociąga za sobą wymierzenie podwyżki stemplowej bez względu na motywy, które spowodowały płatnika do nieuiszczenia we właściwym terminie. (L. D. V. 131905/33).

## Z MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu komunikuje: W dniach 21 i 22 b. m. odbył się w Warszawie pod przewodnictwem P. Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Skarbu W. Jastrzębskiego zjazd Prezesów Izb Skarbowych oraz naczelników wydziałów akcyzowo - monopolowych w tych Izbach.

Na zjeździe tym wszystkie Izby Skarbowe przedstawiły swe spostrzeżenia co do kształtowania się konsumcji artykułów akcyzowo-monopolowych oraz przewidywanych wpływów skarbowych z tych źródeł w roku 1933/34.

Poza tem wszyscy Prezesi przedstawili swe uwagi o organizacji władz i organów akcyzowo-monopolowych, w szczególności o obecnym zakresie działania i stanie kontroli skarbowej.

Następnie naczelnicy wydziałów akcyzowo-monopolowych wszystkich Izb przedstawili swe spostrzeżenia w zakresie obowiązujących przepisów akcyzowych i monopolowych oraz uwagi o warunkach podniesienia sprawności właściwych władz i organów.

Wreszcie przedstawiciele Departamentu Akcyz i Monopolów oraz poszczególnych Dyrekcyj Monopolów zakomunikowali zjazdowi wytyczne działalności w zakresie spraw akcyzowych i monopolowych, poczem nastąpiło uświetlenie przez Departament niedomagań i braków w działalności władz I i II instancji.

W dyskusji, jaka wywiązała się nad wygłoszonemi referatami, została skupiona uwaga na sprawach zasadniczych zagadnieniach polityki handlowej monopolów i zagadnieniach z polityką tą związanych, na koordynacji pracy między monopolami i władzami skarbowemi, wreszcie na zagadnieniu spotęgowania skuteczności walki z nadużyciami.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, iż P. Minister Skarbu w porozumieniu z P. Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz P. Ministrem Przemysłu i Handlu decyzją z dnia 15 marca 1933 roku L. D. VI 4358/1/33 zamianował Komisarzem Rządowym do spraw Zrzeszenia Producentów Spirytusu P. Jana Sienkiewicza, rad-